

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

WIE DOODDE DE KERSTMAN ?

(Who Killed Santa Claus)

Thriller in twee delen

door

TERENCE FEELY

vertaling : TONEELFONDS J. JANSSENS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1983

(N° 1189)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

Voor Nederland wende men zich tot:
I.B.V.A. "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.



© 1989 Toneelfonds J. Janssens /

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

Connie Bell
Jack Campbell Barnes
Barbara Love
Christopher Moore
Paul Reston
Don Lewis
Ray Lacey
Dave Ogden

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène	Vroeg op de avond
Tweede scène	Twintig minuten later
Derde scène	Eén minuut later

TWEEDE BEDRIJF

Eerste scène	Onmiddellijk daarop
Tweede scène	Een uur later

Tijd - het heden.

Noot van de auteur.

Als de openingsscène met de televisie te moeilijk op het toneel te brengen blijkt te zijn, kan die gemakkelijk naast het toneel gespeeld worden, in de studeerkamer, met gewoon een blauwe flikkering om aan te duiden dat de bron van de stem een televisietoestel is.

WIE DOODDE DE KERSTMAN ???
??

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

(Het huis van Barbara Love in Chelsea. Vroeg op de avond.)

(Het huis is overvloedig ingericht, smaakvol, modern. De voordeur bevindt zich in het midden van grote ramen die tot aan het dak reiken. Die kunnen verduisterd worden door middel van lange vitrage-gordijnen die over een rail lopen die de elegante concave bocht van de ramen volgt. Er is een hall met een draaitrap die naar een overloop leidt met deuren die van het toneel leiden. Vanuit de hall gaat een trapje naar beneden, naar de woonkamer, langs grote dubbele schuifdeuren. Er is ook een deur die vanuit de woonkamer naar de studeerkamer leidt en een groot dienluik met dubbele deuren waardoor we de keuken kunnen zien. Eén lang meubel dat onder andere een bureau bevat, loopt over de hele lengte van een muur en gaat verder onder het dienluik door en langs de aangrenzende muur. Onder het dienluik staat het opgestapeld vol met drank. Er staat een antwoordapparaat op het bureau en een kleine bandopnemer staat op een tafel. Het meubilair is elegant en comfortabel. Er is een televisietoestel ingebouwd in de muur vlak tegenover het publiek. Een foto kan naar beneden geschoven worden om de TV te bedekken als hij niet gebruikt wordt. Er zijn overal kerstkaarten en in de woonkamer staat een kerstboom met brandende lichtjes.)

(Als het doek op gaat, zitten Connie en Barnes naast elkaar met hun rug naar het publiek en kijken televisie. Barbara is op het scherm, in volle close-up.)

BARBARA. (op het scherm) ... Als jullie het niet met me eens zijn, kinderen, wel, dan is het ook goed hoor. Jullie hebben recht op een eigen mening. Ik vind alleen maar dat kerstmis toch wel iets meer is dan alleen maar het openmaken van de buit op kerstochtend. Maar toch ben ik misschien ouderwets. En vergeet het niet: als jullie speelgoed op overschot hebben, dan weten jullie waar jullie het naartoe moeten sturen. Niemand gaat je een held noemen als je het doet of een Scrooge als je het niet doet - het hangt helemaal van jezelf af.

Vrolijk kerstfeest, kinderen, van tante Barbara en ons allemaal, en tot volgende week.

(We horen het applaus van het publiek in de studio.)

(De camera draait mee en toont Connie, die achter een bureau opgetorend vol met brieven en kerstkaarten zit, in medium beeld. Zij glimlacht en zwaait. De camera draait verder en toont de cameraploeg. Zij zwaaien. Laat het beeld langzaam uitfaden en draai de generiek en de titelmuziek af.)

(Barnes staat op, zet de TV af en doet dan het licht aan.)

CONNIE. Zo, tante Barbara heeft het jaar weer afgerond.

BARNES. Je moet het die meid aangeven, het is er een van de bovenste plank.

CONNIE. En ik dan?

BARNES. Je zag er geweldig uit.

CONNIE. Hoe ik er uit zag, heeft geen belang. Betekent dit dat je het opgegeven hebt?

BARNES. Zeker niet. Ik heb mijn plannen.

(Barbara steekt haar sleutel in de deur.)

CONNIE. Wel, je kunt je maar beter haasten. Ik heb zelf ook zo mijn plannetjes.

BARNES. Je weet dat je me soms toch aan het piekeren zet, Connie.

(Barbara komt binnen, beladen met kerstcadeautjes.)

BARBARA. Lieve hemel, die drukte! Hallo jullie twee.

BARNES. Hier, laat mij even.

BARBARA. Wat zit jij hier om deze tijd mijn secretaresse op te vrijen, Jack? (tot Connie) Ik dacht dat jij met mij zou gaan winkelen.

CONNIE. Ja, eigenlijk wel, maar...

BARNES. Helemaal mijn schuld. Ik heb Connie een lift gegeven met de champagne en ben dan gebleven om naar het programma te kijken. Super.

BARBARA. Heeft mevrouw Biggs de glazen uit gezet in de studeerkamer?

BARNES. (Kijkt in de studeerkamer.) Ja, hele regimenten.

CONNIE. En versterkingen in de eetkamer.

BARBARA. Neem de post even, wil je Connie, hij ligt helemaal over de grond verspreid.

CONNIE. Waarschijnlijk allemaal kaartjes van mensen die we overgaslagen hebben. (Ze raapt de post op aan de voordeur.)

BARBARA. Lieve hemel, wat een dag zeg! Ik wou dat je bij me

geweest was in Harrods, Jack. Daar was zo'n buitengewone vrouw winkeldiefstallen aan het plegen.

BARNES. Winkeldiefstallen?

BARBARA. Nee - correctie. Ze was geen winkeldiefstallen aan het plegen, ze was aan het plunderen. En het ging allemaal onder die buitengewone mantel. Ze was zo slank als een den toen ze binnenkwam en tegen de tijd dat ze weer wegging, zag ze er negen maanden zwanger uit. De portier heeft haar zelfs in een taxi geholpen.

(Connie brengt de post binnen.)

CONNIE. Heb je het tegen niemand gezegd?

BARBARA. Ach, het is tenslotte toch kerstmis. (Ze opent de post.)

CONNIE. Barbara, als het in de show kwam, weet je dat je aan vijf miljoen kijkertjes zou zeggen dat het hun plicht was om het te rapporteren.

BARBARA. Natuurlijk zou ik dat. Voor kinderen moet je de moraal eenvoudig houden.

BARNES. Heel juist. Hou het simpel, hou het zeker. Kinderen haten die fijne verschillen.

BARBARA. Waarom praten jullie producers altijd in telegramstijl?

BARNES. Dan dringt de boodschap vlugger door.

BARBARA. Oh god, hier is er een van Dottie Milburn - we zijn haar verjaardag ook nog vergeten.

CONNIE. Tantetjes zouden in de praktijk moeten brengen wat zij prediken.

BARBARA. Onzin. Wat tante Barbara buiten het kijkkastje doet, is absoluut haar eigen zaak.

CONNIE. Maar is dat niet tamelijk gevaarlijk? Wat als ze het zouden ontdekken? Oh kijk - we hebben een van Fanny's eigen ontwerpen gekregen dit jaar.

BARBARA. Wat ontdekken? - Dat ik nagelaten heb om een winkeldievegge aan te geven?

CONNIE. Wel.... alles.....

BARNES. Ik moet zeggen dat het een hele opluchting is om klaar te zijn met het kerstprogramma. Maar volgend jaar moeten we écht iets anders doen. We hebben de laatste drie jaar niets anders gebracht dan de verhaaltjes achter de kerstliedjes.

BARBARA. Wel, dat is tenslotte het meest voor de hand liggend.

BARNES. Precies. Wij vergeten dat onze baasjes op drie jaar tijd kunnen opschieten als stokrozen. Ze herkennen heus wel een luie tante als ze er een zien.

BARBARA. Ach, zolang we maar niet proberen te concurreren met "Sex voor beginners" op de BBC.

BARNES. Ben ik het absoluut mee eens. Aan dit tempo gaan ze nog overspel plegen voor ze het zelfs kunnen spellen.

(De deurbel gaat.)

BARBARA. Laat maar - het zullen vast wel weer kerstzangertjes zijn.

CONNIE. Ik kan maar beter de gordijnen dicht trekken, voor ze zich daarbuiten gaan verzamelen als dolfijnen rond een duikerklok. (Connie gaat naar de hall, geeft de kerstzangertjes wat geld en trekt dan de gordijnen dicht.)

BARNES. Barbara, nu ik toch hier ben. Er is iets waar ik echt eens met je over zou willen spreken voor het feest begint.

BARBARA. Aha! Ik dacht al dat je niet alleen hier was om de champagne af te leveren.

BARNES. We moeten vlak na de vakantie het nieuwe contract met de maatschappij tekenen.

BARBARA. Ja - en we hebben een erg goeie overeenkomst bereikt.

BARNES. Maar waar we het nog niet over eens zijn geworden is een nieuwe regeling tussen jou en mij.

BARBARA. Mijn liefste Jack, jij geeft het ook nooit op hé? Er komt helemaal geen nieuwe regeling tussen jou en mij.

BARNES. Luister nu eens hier, Barbara....

CONNIE. (Komt terug met nog meer post.) Oh, dat wordt leuk zeg!

BARBARA. Wat is dat?

CONNIE. De PTT zal straks om middernacht onze telefoon afsluiten - zoals aangevraagd.

BARBARA. Moet voor hiernaast zijn - zij gaat weg voor de winter. Geluksvogel!

BARNES. Ja..... wel, ik kan nu maar beter gaan. Ik moet mijn kerstcadeautje voor Jennie nog inpakken.

BARBARA. Tot straks, Jack!

(Barnes kust Barbara vluchtig.)

BARNES. En ik wil nog een douche nemen voor het feest. (Hij kust Connie, geeft haar tegelijkertijd een klap op haar achterste en gaat dan naar de deur.)

CONNIE. (Glimlacht naar Barbara.) Jack - wat die douche betreft.

BARNES. Ja?

CONNIE. Maak er maar een kouwe van.

BARNES. Optimist.

(Barnes gaat af.)

(Connie opent nog meer post.)

BARBARA. Die Jack toch - ik denk dat hij soms wel wenst dat hij terug in het leger was, met ons als zijn peloton.

CONNIE. Ja. Hij is nog altijd tamelijk goed in de aanval. Ik wist niet dat jij zo'n eigenaardige bezetenheid van grafstenen had. (Ze geeft Barbara een brief.)

BARBARA. Wat? Antwoord op uw vraag om inlichtingen - zwart marmer onze specialiteit - Waardigheid in combinatie met spaarzaamheid - We zijn blij U een schatting te kunnen geven...

CONNIE. Wat is dat? Een grapje?

BARBARA. De post wordt altijd gek rond deze tijd van het jaar.

CONNIE. Ja, maar er staat "Beste juffrouw Love".

BARBARA. Ze hebben mijn naam waarschijnlijk van de een of andere verzendlijst gehaald.

CONNIE. Het is een schande. Stel je voor dat zoiets aankomt bij iemand die ernstig ziek is. Die mensen zouden er een vreselijke schok aan overhouden.

BARBARA. Wel, ik ben niet ernstig ziek en ik zal niet in shock geraken voor het kinderfeest van morgen voorbij is. Hoeveel komen er trouwens?

CONNIE. Twaalf - van dokter Barnardo - van vier tot elf jaar.

BARBARA. Ben je zeker dat we genoeg cadeautjes hebben?

CONNIE. Nu wel.

BARBARA. Ik bedoel maar - we willen geen herhaling van vorig jaar toen dat lieve kleine meisje er buiten viel en ik haar moest troosten met een goedkoop paar oorringen.

CONNIE. Ze komen om drie uur en de fotograaf zal er om half vier zijn.

BARBARA. Ik wou dat we het zonder die fotograaf konden doen. Het lijkt zo cynisch.

CONNIE. Jack staat er op. Hij zegt dat goede Samaritanen gezien moeten worden.

BARBARA. Hij zou de man van Jericho aan de kant van de weg hebben laten liggen bloeden tot de camera's aankwamen. Oh mijn God!

CONNIE. Wat?

BARBARA. Ik ben vergeten een cadeautje voor hem te kopen voor vanavond.

CONNIE. Nee, toch niet - Ik heb het gisteren gekocht.

BARBARA. Wat heb je genomen?

CONNIE. Een van die scheerapparaten met drie koppen. www.toneelfonds.be

BARBARA. Erg passend. Een voor elk van de zijne. En wat heb je voor de rest van het team?

CONNIE. Van die pennen met een lichtje aan het uiteinde.

BARBARA. Om vieze boekjes te schrijven in de duisternis?

CONNIE. Wel, het spijt me -

BARBARA. Oh Connie, dat was geen kritiek hoor - Je bent een erg goeie secretaresse. Maar ik neem aan dat je er nu zelf wel een zult nodig hebben, nu je je eigen stukje in de show hebt.

CONNIE. Het kan je toch echt niets schelen?

BARBARA. Waarom zou me dat iets kunnen schelen? Ik heb het zelf voorgesteld. Oh, daar is het avondblad. Wees eens lief en haal het even, wil je? Hoe laat worden de anderen verwacht?

CONNIE. Om acht uur hebben ze gezegd - tenzij ze nog zouden opbellen.

BARBARA. Heb je het antwoordapparaat gecontroleerd?

CONNIE. Nee, ik was het van plan, maar ik werd meegesleept door het programma.

(Connie gaat af naar de hall.)

(Barbara zet het antwoordapparaat aan.)

ANTWOORDAPPARAAT. Dit is een automatisch antwoordapparaat. Juffrouw Love is niet thuis. Als U Uw boodschap wil inspreken, zal ze er aandacht aan besteden als ze weer thuiskomt. Spreekt U alstublieft nu.

(Een stem met dialectisch accent - meneer Lee de drukker - antwoordt.)

DE STEM VAN LEE. Oh - euh - hm - ja. (Hij schraapt zijn keel.)
Ik ben het hé - meneer Lee, de drukker.

(Connie komt binnen met het avondblad.)

Het gaat over je nieuwe vaste bestelling, zie je. Je boodschap over de zwarte rand die je er rond wil hebben. Ik zou je er graag eens over spreken.... Ja, ik weet dat ik nu aan het spreken ben, maar ik bedoel, behoorlijk hé, je weet wel... Oh verdomme, ik zal je terug bellen als jij het weer zelf bent.

CONNIE. Wat bedoelt hij - een zwarte rand?

BARBARA. Oh, je kent meneer Lee - de vooruitgang brengt hem in de war. Ik wed dat hij denkt dat Jumbo jets dienen om olifanten een douche te geven.

CONNIE. Maar er waren geen problemen in verband met het nieuwe schrijfpapier - (Neemt een rekening uit het avondblad.)
Wat is dit - een nieuwe aanval van spaarzaamheid?

BARBARA. Wat heb je daar?

CONNIE. Het is de rekening van de krant tot en met vandaag en de bevestiging dat je alle kranten vanaf nu wil afzeggen.

BARBARA. Is iedereen gek geworden? Wat is dat toch allemaal met kerstmis?

(Het antwoordapparaat kraakt en Dickie spreekt.)

DE STEM VAN DICKIE. Hallo schatje!

BARBARA. (Springt op.) Oh! Dat verdomde ding.

DE STEM VAN DICKIE. Het is Dickie hier. Kijk, ik heb vandaag een inleidend babbeltje gehad met de maatschappij over jouw contract. Ik moet dringend met je spreken. Geef me alsjeblieft zo gauw mogelijk een gil, schatje.

BARBARA. (Fronst.) Hij moet op een moeilijkheid gebotst zijn .

CONNIE. Typische praat voor een agent.

BARBARA. Ik weet het niet. Ze zijn een beetje ontwijkend geweest de laatste tijd. In de grond wijzen ze onafhankelijke ploegen zoals de onze altijd af.

CONNIE. Oh, dat is pure verbeelding. Ze zijn weg van jou én van de show en dat weet je.

BARBARA. Oh, ik neem aan dat je gelijk hebt.

CONNIE. Je bent gewoon moe. Het is een lange harde reeks geweest. We kunnen ons in elk geval niet veroorloven dat jij afknapt hé? Ik zal je iets te drinken halen - en dan moet je de kaartjes schrijven voor de cadeautjes van Jack en de anderen.

(Ze gaat het drankje halen.)

(Barbara kijkt de pakjes door.)

BARBARA. Is dit voor Jack?

CONNIE. Nee, dat is het klokje voor mevrouw Biggs.

BARBARA. Dit?

CONNIE. Nee, dat is voor Jane.

BARBARA. En dit dan?

CONNIE. Dat is gek. Ik herinner me dat helemaal niet.

BARBARA. Dat verbaast me niks - hoe jij die allemaal in je hoofd kunt houden...

CONNIE. Nee, dat is het niet... (Ze komt op Barbara toe met de drankjes.)

BARBARA. Oh, kijk, er plakt een etiketje op dat aan mij geadresseerd is!

CONNIE. Herken je het handschrift?

BARBARA. Nee.

CONNIE. Ik zou kunnen zweren dat het er vanmorgen nog niet was.

BARBARA. Het is waarschijnlijk in de namiddag gekomen en

mevrouw Biggs heeft het aangenomen. (Ze scheurt het papier er af en gooit het opzij, waardoor er een doos tevoorschijn komt.)

CONNIE. Misschien is het van een onbekende bewonderaar.

BARBARA. Ik ben er helemaal opgewonden van ! (Ze neemt het deksel van de doos en blijft stil zitten, onder de indruk.) Het is een - doodskist. Mijn God, ik heb een begrafenisondernemer tot mijn slaaf gemaakt! (Ze haalt de doodskist uit de doos.) (Connie neemt ze van haar aan.)

CONNIE. Er hangt een koperen plaatje op. "Hier rusten de sterfelijke overblijfselen van Barbara Love. Gestorven op vierentwintig december negentienhonderd....." Maar dat is - vandaag. Waarom zou iemand jou nu zoiets willen toesturen? (Ze is meer in de war dan bang.)

BARBARA. Het is duidelijk een grapje.

CONNIE. Het is maar een raar idee van feestvreugde. (Zonder bepaalde bedoeling probeert ze het deksel. Het gaat er af. Binnenin zit een pop.) Oef!

BARBARA. Wat een griezelig klein ding. Dat purperen gezicht. En wat is dat rond haar nek? Het is een stuk van een kous. Connie, kijk.

CONNIE. Dat kan ik niet. Ik word er misselijk van. Dat is een van jouw kleren dat ze aan heeft.

BARBARA. Wel, het lijkt er wel wat op, dat geef ik toe.

CONNIE. Het is een exacte copie. Zie je niet in wat dat betekent? Dat obscene ding - is naar jou gestuurd door iemand die je kent. Iemand die de tijd gehad heeft om zich grote moeite te geven om zich een bepaalde jurk van jou te herinneren.

BARBARA. Oh, Connie. Het is waarschijnlijk de een of andere krankzinnige ouder wiens kleine Johnnie geen prijs gewonnen heeft in de tekenwedstrijd.

CONNIE. Hoe zouden die nu iets kunnen af weten van jouw kled.

BARBARA. Wel, ik heb het al op het kastje gedragen ook.

CONNIE. Dat heb je niet, Barbara en dat weet je best. Nee - het klopt allemaal precies. De zwarte rand rond het schrijfpapier, het afzeggen van de kranten, het afsluiten van de telefoon, die rommel over die grafzerk - en nu dit.

BARBARA. Connie, je neemt dit veel te ernstig op. Ik heb al eerder met van die afwijkingen te maken gehad - net zoals iedereen aan de TV trouwens.

CONNIE. Maar nooit iets als dit. Er is iets misselijkmakends

BARBARA. (Probeert haar op te vrolijken.) Het kan niet veel misselijker zijn dan die man die probeerde een afspraakje met mij te versieren onder de klok op het Victoria station terwijl hij niets anders zou dragen dan lieslaarzen en een rijhoed. (Connie glimlacht zwakjes, drinkt dan even en glimlacht weer.)

CONNIE. Ja, ik weet dat iedereen al wel eens met zo'n sex-maniakken te maken heeft gehad, maar....

BARBARA. En iedereen heeft ook al wel eens met die sinistere types te maken gehad. Die arme ouwe Billy krijgt een doodsb bedreiging telkens hij een nieuwsbericht over de vossejacht leest. Hij heeft me ooit eens een van die brieven getoond. Er stond "Ik ben van plan om bij je langs te komen en jouw staart af te snijden. Dan zullen we wel eens zien wat jij daar van vindt!"

CONNIE. Ja, maar hoe zouden ze het nu kunnen weten van jouw jurk? Een vreemde zou er niets van afweten.

BARBARA. Oh Connie, je weet net zo goed als ik dat je een obsessie wordt voor zo'n idioot als hij het een keer van je te pakken heeft. Hij heeft waarschijnlijk elk woord gelezen dat ooit over mij geschreven is, is me naar huis gevolgd van aan de studio en heeft in het geheim fotootjes genomen. Hij had me overal in die jurk kunnen zien. Het is waarschijnlijk weer zo'n geval van een vijfenveertigjarige puber.

CONNIE. Wel, we hebben tenminste geen gehijg aan de telefoon. Ik denk niet dat ik dat zou kunnen verdragen.

BARBARA. Die arme Dodo Jackson heeft dat drie maanden lang gehad. Tegen het einde aan begon ze er zelfs van te houden. Nu kijkt ze naar geen man meer om, tenzij hij wat lichte astma heeft.

CONNIE. (Lacht.) Barbara, je bent een verschrikkelijke leugenaar.

BARBARA. Ik heb in elk geval altijd mijn kanon nog. (Ze haalt een revolver uit een lade.)

CONNIE. Je had dat ding moeten teruggeven aan de wapenclub.

BARBARA. Aw, dat zou ik maar laten als ik jou was, man. (Zij zwaait in cowboystijl met de revolver en legt hem dan terug in de lade.) Wel, het is tenminste iets om in je dagboek te schrijven.

CONNIE. Ja: Het wordt een beetje saai de laatste tijd. Nu kunnen we maar beter de kaartjes schrijven voor de cadeaus voor Jack en de jongens. Het zal acht uur zijn voor we het

klaar gezet.

(Barbara drinkt haar glas leeg.)

Wel dan, hier is dat van Jack, en dit zijn de andere (Ze geeft twee pakjes aan Barbara.)

BARBARA. Nu het jaarlijkse probleem - hoe stellen we de juiste boodschappen samen in volgorde van anciënniteit.

CONNIE. Wat denk je hier van - "Aan mijn lieve Jack - de Tottenham Hotspur".

BARBARA. Hij is een supporter van Fulham hé, de masochist?

CONNIE. Word nu niet te technisch.

BARBARA. We zouden Ray "De meest toegeeflijke volwassene" kunnen noemen. Ben je zeker dat er niks van de jongens op het antwoordapparaat staat?

CONNIE. Ik weet het niet - we hebben het afgezet na de boodschap van Dickie.

BARBARA. Laat eens kijken. (Ze zet het antwoordapparaat aan.)
(Er valt een pauze. De stem die dan spreekt is bizar, verdraaid en elektronisch vervormd.)

STEM. Juffrouw Love? Juffrouw Barbara Love? Zit U gemakkelijk? Dan kan ik beginnen. U zult mijn stem niet kennen, juffrouw Love, maar U zult, denk ik, wel mijn naam kennen. Mijn naam - tenminste voor zover het U aangaat, juffrouw Love - is de Dood. Is mijn cadeautje U bevallen? Ik ben bang dat het maar een zwakke imitatie is. Maar ik kom naar Uw feestje vanavond. Het echte zal ik dan voor U meebrengen. Zo zult U er uit zien, juffrouw Love. Voorlopig tot ziens.

(De twee vrouwen staan als aan de grond genageld. Dan grijpt Barbara naar de telefoon. Ze begint een nummer te draaien.)

D O E K

Tweede scène

(Idem. Twintig minuten later.)

(Als het doek op gaat, leidt Connie inspecteur Moore binnen. Barbara staat nerveus in het midden van de kamer. Beide meisjes hebben zich omgekleed. De inspecteur is elegant tot aan zijn smalle spiegelende schoenen toe. Hij heeft de manieren van een Oxford don met onafhankelijke inkomsten.)

CONNIE. Barbara, dit is inspecteur Moore van het Chelsea

MOORE. Juffrouw Love - hoe prettig om U te ontmoeten. Ik heb U al vaak bewonderd op de TV. Zo'n zelfbeheersing. (Bewondert een porseleinen figuurtje.) Oh, is dat geen Donnini? Charmant! Je kunt hem altijd herkennen aan zijn rood. Hij gebruikte een geheime plantaardige verfstof, weet U, en een speciale methode van bakken. Ik dacht dat ik maar eens zelf naar U toe moest komen, toen ik hoorde wat Uw probleem was. U hebt immers niks aan een hoop kerels in blauwe uniformen die hier rondlopen. Goeie jongens, hoor, maar ze hebben de neiging om de kamer nogal erg te vullen. Ze eisen alle zuurstof voor zich op. Mag ik misschien gaan zitten?

BARBARA. (een beetje versuft) Ja. Het spijt me - natuurlijk. (Moore gaat zitten. Terwijl hij dat doet, valt zijn oog op de pop die nog steeds ligt waar Connie ze neergegooid heeft. Hij strekt zijn arm uit en neemt haar op.)

MOORE. Dank U. Dat is de kleine meid hé? Doet me denken aan het werk van Grutmann in Wenen.

BARBARA. Grutmann? Was hij een....?

MOORE. Hij was een poppemaker. Uitstekende zin voor vorm en harmonie. Sommige van zijn gezichten zouden je hart breken.

CONNIE. (tactvol) Bent U - eh - al lang bij de politie, inspecteur?

MOORE. Ik ben er bij gekomen uit de Militaire Inlichtingendienst na de oorlog. Ik werd de spionnen een beetje beu, ziet U: Sombere, grauwe luitjes, die altijd liegen. Nee, voor wat echte kleur mogen ze mij ten allen tijde de gewone alledaagse misdadiger geven. Daar heb ik ook Grutmann met zijn poppen ontmoet. Wij hebben ze tijdens de oorlog gebruikt. Ze ontploften gewoonlijk als je hun rokken optilde. Een erg gemeen brein, die meneer Grutmann. (Hij tilt de rok van de pop op.) Dit is mooi. Chinese zijde. (Hij toont het ondergoed van de pop aan Barbara.) Hebt U ook zo'n spullen, juffrouw Love?

BARBARA. (Kijkt even en keert zich af.) Nee.

MOORE. Excuseert U mij dat ik het vraag, maar het had van belang kunnen zijn.

BARBARA. Hoe?

MOORE. Ik heb begrepen dat de jurk een gedetailleerde copie is van een van die van U.

BARBARA. Een exact miniatuur.

MOORE. Wat een argument is voor een zekere bekendheid met U.

CONNIE. Dat heb ik ook al gezegd.

MOORE. Als het ondergoed dezelfde nauwkeurigheid in details had vertoond, dan zou dat - zo stel ik ma toch voor - het veld aanzienlijk beperkt hebben.

(Connie laat een kort verrukt soort keffend gelach horen en doet dan weer haastig haar mond dicht.)

BARBARA. Ja - ik begrijp het.

MOORE. Natuurlijk kan het feit dat deze charmante kleine directoire niet accuraat is, niet als bewijs voor het omgekeerde gelden. Dat de grapjas geen intieme kennis zou zijn. Een geraffineerd man zou de val voorzien en vermeden hebben.

BARBARA. Ja - ja, natuurlijk.

(Moore kijkt haar spottend aan.)

Wat word ik verondersteld om te zeggen?

MOORE. (Zet de pop naast het antwoordapparaat.) U bent niet verplicht om iets te zeggen, juffrouw Love. Natuurlijk, als er een recent afgebroken sexuele relatie was geweest, dan zou dat een richting zijn om in te zoeken.

(Barbara wisselt een blik met Connie.)

BARBARA. Nee. Er is niets - niets dergelijks.

(Moore heeft het uitwisselen van blikken niet gemist. Hij gaat op een ander onderwerp over, een tactiek die hij nog vaak zal gebruiken.)

MOORE. Professionele vijanden?

BARBARA. Nee - ik denk het niet. Maar je weet natuurlijk niet altijd wie je vijanden zijn.

MOORE. Heel juist. Ze kunnen bijna net zo bedrieglijk zijn als je vrienden. Wel, vertel me nu eens wat over Uw programma.

BARBARA. Mijn programma?

MOORE. Ja. Ik vind dat ik in een geval als dit niet zozeer een mysterie aan het onderzoeken ben dan wel een manier van leven.

BARBARA. Wel, het is een package show. Het was een van de eerste.

MOORE. Een package show?

BARBARA. Ja. De maatschappij geeft ons het geld en wij leveren de show af. Jack Campbell-Barnes en ik zijn er samen aan begonnen. We bezitten elk de helft.

MOORE. (Kijkt de kamer rond.) Het moet erg winstgevend zijn.

CONNIE. Is het ook.

MOORE. En wie is de gelukkige meneer Campbell-Barnes?

CONNIE. Hij is de producer en hij komt vanavond ook.

MOORE. Wat is hij voor iemand?

CONNIE. Gewezen majoor. Dominant, energiek. U weet wel, het